

1993 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

TONI MORRISON

AŞK

♥
CAN

ROMAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
PÜREN ÖZGÖREN

Toni Morrison
AŞK

1993 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Can Yayınları: 1489
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 609

Love, Toni Morrison
© Toni Morrison, 2003
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2003
Bu eserin Türkçe yayın hakları
ICM Books aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: 2005
2. basım: Eylül 2006

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 975-07-0533-5

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Toni Morrison
AŞK

1993 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
PÜREN ÖZGÖREN

CAN YAYINLARI

**TONI MORRISON'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

CENNET / *roman*
KATRAN BEBEK / *roman*
SEVİLEN / *roman*
SULA / *roman*

Ardelia için ve onunla birlikte

A Ş K

Kadınların bacakları ardına kadar açık; bir şarkı mırıldanıyorum. Erkekler huzursuzlanıyor, ama bütün bunların onlar için olduğunu biliyorlar. Gevşiyorlar. Orada öylece dikilmek, seyretmekten başka bir şey yapamamak bir sınav; yine de hiçbir şey söylemiyorum. Zaten sakın biriyimdir. Çocukken beni terbiyeli bulurlardı; genç bir kadıncık, aklı başında olduğumu söylediler. Daha sonra da, olgunluğun getirdiği bilgiye sahip olduğuma inanıldı. Şimdilerde suskunluk tuhaf karşılanıyor; insanlar az sözcükle çok şey anlatmanın güzelliğini unuttu. Artık diller kendi başına işleyip duruyor; beyinden yardım almaksızın. Yine de normal sohbetler yapabiliyor, gerektiğinde de bir rahmi – ya da bir bıçağı durdurabilecek güçte bir yorumda bulunabiliyordum. Artık değil; çünkü yetmişli yıllarda, kadınlar iskemleye ata biner gibi oturmaya, televizyonda bacaklarını açıp yere çömelerek dans etmeye başlayınca, bütün dergiler kadının sahip olduğu tek şey oymuş gibi kalçaları ve baldır içlerini sergilemeye koyulunca, eh, sesimi tamamen kıstım. Kadınlar kendilerini uluorta, sere serpe açmazdan önce, gizler vardı – kimisi saklanacak, kimisi açıklanacak sırlar. Şimdi? Yok. Günün yasası yüzleri soymak, yüz­süzleşmek, diye mırıldanıyorum. Beynimdeki sözcükler ağzımdaki müziğe uyarak dans ediyorlar. İnsanlar buraya bir tabak kerevit ya da vakit öldürmek için geliyorlar ve sürekli konuşup durduklarını hiç mi hiç ayırmıyorlar – umursamıyorlar da. Ben fon müziğiyim: sevgililerin birbirlerini ilk gördükleri âna ya da sahilde, tek başına yürüyen ve kendine engel ola-

mayıp yaptığı o kötü şeyi birinin görüp görmediğini merak eden kocaya eşlik eden film müziği. Şarkı mırıldanmam insanları yüreklendiriyor, düşüncelerini biçimlendiriyor; tıpkı Mildred Pierce'in hapishaneye, kızını ziyarete gitmeye karar vermesi gibi. Evet, müziğimin olanca yumuşaklığıyla, böyle bir etkisi olduğundan kuşkuluyorum. Dalgalara doğru süzülen 'Mood Indigo' yüzme biçimini değiştirebilir. Seni suya daldırmaz, ama kulaçlarını düzene sokabilir ya da seni hem zeki hem de şanslı olduğuna inandırabilir. Öyleyse neden biraz daha açığa, hatta daha da açığa yüzmeyecekmişim? Derinlik senin için nedir ki? Dip çok aşağılarda, üstelik kornetlerin, piyano tuşlarının kaydattığı kanla hiçbir ilgisi yok, öyle değil mi? Böylesi bir güç sahibi olduğumu iddia etmiyorum elbette. Şarkı mırıldanışım genellikle duyulamayacak kadar kısık, özel; dünyadan utanan, yaşlı bir kadına yaraşır seviyede; bu onun, yaşadığı yüzyılın gidişatına karşı çıkma yöntemi. Her şeyin bilindiği, hiçbir şeyin anlaşılmadığı bir dünyaya. Belki de hep böyleydi, ama bana otuz yıl kadar önce dank etti: modayı dürüstlüklerine oldu bitti saygı duyulan, imrenilen fahişelerin belirlediği, yani. Eh, belki de imrenilen şey dürüstlükleri değildi de, başarılarıydı. Öte yandan, doksanlı yılların iskemleye ata biner gibi oturan ya da televizyonda yarı çıplak dans eden kadınları, buralarda yaşayan o saygıdeğer kadınlardan o kadar da farklı değil, belki? Burası bir sahil ülkesi; rutubetli, Tanrı'dan korkan ve kadın pervasızlığının daha aşağılara, kısacık şortlar, tangalar ya da kameralardan çok daha derinlere uzandığı bir yer. Ama tıpkı o zamanlar olduğu gibi, şimdi de, ister edepli iç çamaşırları giymiş olsunlar isterse donsuz, vahşi kadınlar masumluklarını kesinlikle saklayamıyor... beyaz atlı prenslerinin yolda olduğuna ilişkin bir tür 'yavru-kedicik' umudu hep var. Özellikle de, eli kutu kesme makaslı, ağzı bozuk, sert kadınlar, bir de iki kişilik arabası olan, cebi uyuşturucu dolu cilalılar. Yaralarını

başkanlık madalyaları gibi taşıyanlar, çoraplarını bileklerinde kıvrıranlar bile içerlere bir yere, kaburgaların arasına ya da yüreğin altına kıvrılmış olan tatlı çocuğu, sevimli bebeği gizleyemiyor. Doğaldır ki, hepsinin de hüznü bir öyküsü var: aşırı ilgi, yetersiz ilgi ya da en berbat türünden ilgi. Canavar babalarla, yalankalpli erkeklerle, acımasız annelerle ve onlara yanlış yapan arkadaşlarla ilgili bir hikâyeye. Her öyküde bir canavar var, bu canavar onları cesur değil katı yapmış; dolayısıyla onlar da o dertop olmuş çocuğun kıvrıldığı kalplerini değil bacaklarını açıyorlar.

Bazen kesik öyle derin ki, hiçbir vah-bana-vah başıma gelenlere öyküsü kadını anlatmaya yetmiyor. O zaman işe yarayan tek şey, yerleşen, gittikçe katmerlenen, kadınların birbirinden nefret etmelerine, çocuklarını da mahvetmelerine neden olan deliliği açıklayan tek şey, dışardaki, yabancı bir iblis oluyor. Benim geldiğim yerin, Up Beach'in halkı, polis-kafalı denen bazı yaratıklardan söz ederdi – başıboş kadınları yola getirmek için okyanusa ateş eden, söz dinlemeyen çocukları yiyen, kocaman şapkalı, pis şeyler. Annem küçük bir kızken onları tanımış; gözü açık rüya görenler de öyle. Bir süre ortadan kaybolmuşlar, ama sonra, kırklı yılların başında yeni ve daha da büyük şapkalarıyla çıkagelmişler; o zaman sahilde birkaç “Gördünüz mü, size söylemiştim!” olayı olmuş. Kumda komşusunun kocasıyla derin izler açan kadının, hemen ertesi gün konserve fabrikasında, daha balık bıçağı elindeyken kalpten ölüvermesi gibi. O sırada henüz yirmi dokuz yaşındaymış. Bir başka kadına gelince (Silk'te yaşıyormuş, Up Beach halkıyla hiçbir ilintisi yokmuş), eh, bir akşam, eline bir fener almış, kayınbabasının sahildeki evinin önüne, kumlara bir tapu senedi gömmüş, ama aynı gece bir deniz kaplumbağası tam da orayı kazmış. Zavallı gelin

¹ Ku Klux Klan: ABD'de, iç savaştan sonra güney eyaletlerinde kurulan ve zencilerin her türlü yasal, siyasal hakkını önleme amaçlı, zenci düşmanı örgüt. (Çev.)

çaldığı kâğıtları esintilerden ve Klan'dan¹ korumak isterken, bileğini kırmış. Bu suçlu kadınların utandırılışı sırasında herhangi bir polis-kafayı açıkça kimse görmemişti tabii, ama onların oralarda olduklarını biliyordum, nasıl birileri olduklarını da, çünkü ben onları görmüştüm – 1942'de, birkaç kalın kafalı çocuk denizdeki güvenlik şeridini aşıp boğuldukları zaman. Çocuklar dibe çekildiği an, fırtına bulutları çığlık çığlığa bağırarak bir anneyle dili tutulmuş üç-beş piknikçinin tepesine toplandı ve bu bulutlar bir anda geniş kenarlı şapkalar takmış, kapı-ağızlı profillere dönüştü. Kimileri gümbürtüler duymuş, ama ben sevinç çığlıkları duyduğuma yemin edebilirim. O günden sonra, ellili yıllar boyunca, ya kıyıda çatlayan dalgaların üstünde oyalandılar ya da gün batmaya hazırlanırken (bilirsiniz, şehvetin bilendiği, kaplumbağaların yuva aradığı, ihmalciler ana-babalara uyku bastıracağı dakikalarda) ansızın saldırmak üzere, kumsalın üstünde dolanıp durdular. Akşamları iblisler bile, tıpkı bizler gibi acıkır. Ama polis-kafalılar geceleri de atmaca gibi dolanıp durmaktan hoşlanırdı, özellikle otel, dans müziğinden ya da tuzlu havadan sarhoş olmuş, yıldızların aydınlattığı suyun cazibesine kapılmış konuklarla doluyken. O günlerde Cosey'in oteli, Doğu Sahili'ndeki siyahlar için en iyi ve en tanınmış tatil köyüydü. Herkes gelirdi: Lil Green, Fatha Hines, Pirzola Walker, Jimmy Lunceford, Neşe Damlaları; ta Michigan ve New York'tan koştura koştura gelenler bile olurdu. Sooker Koyu üstegmenlerle, çiçeği burnunda annelerle dolup taşardı; genç öğretmenler; toprak sahipleri, doktorlar, işadamları. Dört bir yanda, babalarının baldırlarından sarkan, amcalarını boğazına kadar kuma gömen çocuklar. Kroke oynayan erkeklerle kadınlar; tek amacı kale koşucusunu dalgalara gömmek olan beysbol takımları. Büyükanne beyaz kulplu kırmızı termosların, yengeçli salata, jambon, tavuk, mayalı ekmek somunları ve limonlu keklerle (aman Tanrım) dolu sepetlerin üstün-

den etrafı seyrederdi. Sonra, birden, 1958'de, pırıl pırıl bir sabah, bir polis müfrezesi kadar cesur, polis-kafalılar beliriverdi. Ve daha kahvaltıdan önce, bir klarnetçiyle yeni karısı boğuldu. Suyu girerken oturdukları iç lastiği, altından sarkan, pul pul kabuklu, salkım saçak sakal tutamlarıyla birlikte kıyıya vurdu. Gelinin balayı sırasında sağda solda oynayıp oynamadığı akıllara takıldı, fısıldandı, ama kanıtlar çamurluydu. Öte yandan, bunun için sayısız fırsatı olmuştu. Cosey'in otelinde metre kareye düşen yakışıklı erkek sayısı, Atlanta, hatta Chicago'dan bile fazlaydı. Kısmen müzik için geliyorlardı, ama daha çok, deniz kıyısında güzel kadınlarla dans etmek için.

Boğulan çift birbirinden ayrıldıktan sonra (farklı cenaze evlerine gönderildiler), akli beş karış havada kadınlarla katır kafalı çocukların artık gereken dersi aldığını düşünebilirsiniz; kurtuluş olmadığını anlamışlardı çünkü: Polis-kafalılar ister gece olsun isterse gündüz, dalgaların arasından yıldırım hızıyla fırlayıp dik başlı kadınları cezalandırır, yaramaz çocukları yutardı. Ne zaman ki tatil köyü kapandı, bir aşevinin önündeki yoksul kuyruğundaki yankesiciler gibi, sinsice savuştular. Arka koylara hâlâ yengeç sepeti sarkıtan birkaç kişi büyük bir olasılıkla onları anımsıyordu, ama büyük cazbanttan da, balayı çiftlerinden de eser kalmayınca, tekneler, piknikçiler ve yüzücüler çekip gittikten, Sooker Koyu bir deniz çerçöpü müzesi olup Up Beach'in kendisi de boğulduktan sonra, koca şapkalara ve pullu sakallara kimsenin ihtiyacı kalmadı; anımsamak isteyen de kalmadı. Tamam, aradan kırk yıl geçti, Coseyler de göz önünden çekildi, ama ben yine de, onlar için neredeyse her gün kaygılanıyorum.

Beni ve birkaç balıkçı kulübesini saymazsanız, Up Beach artık suyun altı metre altında, fakat Cosey Tatil Köyü'nün otel kısmı hâlâ ayakta. Yani, öyle sayılır. Daha çok, geriye doğru yaslanmış denebilir – kasırgalardan ve

sürekli savrulan kumdan kaçınmak ister gibi. Okyanusun sahildeki boş binalara neler yapabildiğine insan inanamıyor. Ta ön basamaklarda dünyanın en güzel kabuklarını bulabilirsiniz ve saçılmış taçyapraklar ya da bayramlık bir giysiden dökülmüş akikler gibi, ta oraya, okyanustan bu kadar uzağa nasıl geldiklerine şaşarsınız. Sundurmanın köşelerinde, tırabzan parmaklıkları arasında biriken kum tepecikleri kumsaldan bile daha beyaz, daha yumuşaktır; iki kez elenmiş un gibi. Balkonun çevresini bel hizasına gelen yüksükotları sarmıştır, bir de toprağımızdan nefret eden, öfkeyle fıskıran, böğürtlenlerden bile daha çok dikenli olan, üstelik haftalarca sağ kalan kırmızı pancar tomurcukları. Otelin ahşap yan kanatları gümüş kaplama gibidir, soyulan boyası cilasız, gümüş bir çay takımındaki çizgilere benzer. Çift kanatlı, büyük kapı asma kilitli. Şimdiye kadar, kapının cam aynalıklarını kıran olmadı. Buna kimse cesaret edemedi, çünkü aynalıklar arkanızdaki manzaranın yanı sıra, kendi yüzünüzü de yansıtıyor: gelip ışıl ışıl kumsala dayanan, dönümlerce frenk soğanı çayırı, bir film perdesinden farksız gökyüzü ve sizi her şeyden çok isteyen bir okyanus. Dışarıdaki yalnızlığa karşın, içeriye bakarsanız, otelin size bir kendinden geçiş, bir vecit hali, bir de en sıkı dostlarınızın yakınlığını vaat ettiği duygusuna kapılırsınız. Ve müzik. Bir kepenk menteşesinin gıcirtısı, bir trampetin öksürüğünü andırmakta, piyano tuşlarından yükselen titrek bir dörtlük rüzgârın sesini bastırmaktadır; dolayısıyla, o salonları, kilitli odaları tıkabasa dolduran sızıyı duyamayabilirsiniz.

Havamız genellikle ılımandır ve tuhaf, alışılmadık bir ışıkla doludur. Soluk sabahlar eriyip beyaz öğlenlere karışır, sonra, saat üçte renkler sizi ürkütecek kadar vahşileşir. Yeşim ve safir dalgalar kavgaya tutuşur, kirli çarşafı bastırmaya yetecek bollukta köpük üretir. Akşam göğü bir başka gezegenden gelmiş gibi davranır – kural-

ları olmayan, güneşin canı isterse erik moruna dönüşebileceği, bulutlarsa gelincik kırmızısı kesilebileceği bir gezegendir o. Deniz kıyımız tozşeker gibidir, İspanyollar da zaten ilk gördüklerinde öyle sanmışlar. Ona Sucra,¹ demişler, yerel halk da sonradan bunu Sooker'a çevirmiş.

Havamıza kimse doyamamıştır, ta ki konserve fabrikasının kokusu sahile yayılıp otele dalıncaya kadar. İşte o zaman konuklar Up Beach halkının her gün nelere katlandığını ayırmadı; Bay Cosey'in ailesini otelden çıkartıp Monarch Sokağı'nda yaptırdığı büyük eve neden taşıdığını anladı. Balık kokusu eskiden bu taraflarda o kadar da kötü bir şey değildi. Tıpkı bataklık ve ayakyolunun ağır kokusu gibi, o da duylulara bir farklılık katıyordu, hepsi bu. Ama altmışlarda bir sorun haline geldi. Yeni bir dişi kuşağı, elbiselerine, iştahlarına ve romantizm anlayışlarına sinen kokudan yakınmaya başladı. Bu tam da, dünyanın burnun salt parfüm koklamak için yaratıldığına karar verdiği dönemdi. Vida'nın bir keresinde, ünlü bir şarkıcının sevgilisi olan ve bonfilesinin deniz kabuğu gibi koktuğundan yakınan kızı yatıştırma-ya çalışışını anımsıyorum. Buysa beni incitmişti, çünkü mutfakta bir gün bile başarısız olmamıştım. Daha sonra, Bay Cosey işini neden kaybettiğini herkese açıkladı: Beyazlar, okyanus kıyısında istediği kadar arazi almasına izin vererek onu kandırmıştı, çünkü konserve fabrikasına bu kadar yakın olmak, buraları değersizleştiriyordu. Balık kokusu, adamın tatil köyünü rezil rüsva etti. Ama ben, Up Beach'i bir battaniye gibi örten kokunun Sooker Koyu'nu ayda yalnızca bir ya da iki kez vurduğunu biliyordum – üstelik, aralıktan nisana kadar, yani yengeç sepetlerinin boşaldığı ve fabrikanın kapandığı dönemde, asla! Hayır. Cosey millete ne derse desin, onun otelini başka bir şey mahvetti. Özgürlük, diye açıkladı May. Kayınbabası ilgisini yitirince May oteli ayakta tutmak için elinden geleni yaptı; işte ona göre,

¹ (İsp.) Şeker. (Çev.)

aileyi de işi de asıl mahveden, vatandaşlık haklarıydı. Bununla, siyahların deniz kıyısında dans etmekten çok kentleri havaya uçurmakla ilgilenmesini kastediyordu. May böyle biriydi; onda kalın kafalılık olarak başlayan şey, çatlak beyinliliğe dönüştü. İşin aslı, kırklı yıllarda Cosey tatilleriyle övünüp duran insanlar, altmışlı yıllarda Hyatt, Hilton otelleriyle, Bahamalar ve Ocho Rios gibi lüks gemi yolculuklarıyla kurumlanmaya başladılar. Gerçek şu ki, suç ne deniz kabuklarındaydı ne de farklı ırkların toplumsal bütünleşmesinde. Şu pavyuya-kokulu-bonfileli kızı saymazsak, müşteriler Wilson Pickett'i ya da Nellie Lutcher'i daha iyi dinleyebilmek uğruna, bir helanın önünde bile oturmaya razıydılar. Ayrıca, dans ettiği eşine sımsıkı yapışmış, kulağı 'Harbor Lights'ta, tıklım tıklım bir pistte dönüp dururken kim kokuları birbirinden ayırabilir ki? May sorunları yüzünden her Allah'ın günü Martin Luther King'i suçlarken, otel, farklı bir müşteri türünden de olsa hâlâ para kazanmaktaydı. Hem Bay Cosey çok zeki bir adamdı. Burada onun yardım ettiği siyahların sayısı, hükümetin kırk yıldır sürdürdüğü yardım programlarından yararlananlardan daha fazlaydı. Ayrıca oteli takas edip otuz beş dönümlük araziyi, benim döküntü kulübeyi bile aratacak, otuz iki dandik ev karşılığında 'Eşit Fırsat' adındaki inşaat şirketine satan da Bay Cosey değildi! En azından benim kulübenin zemini, elle zımparalanmış meşeyle kaplı, uyduruk çamla değil; kirşilerimse cetvel düzgünlüğünde olmasa bile, çatılırlarken hem gerçekti hem de tam kıvamında dinlendirilmişti.

Up Beach, Agnes adındaki bir kasırga tarafından boğulmadan önce, adı sanı olmayan bir susuzluk yaşadı. Satış yeni tamamlanmış, dönümlerce arazi henüz doğru dürüst parsellenmemişti ve Up Beachli anneler tulumbalarından çamur pompalıyordu. Kurumuş kuyular, tuzlu, acı su onları öyle yıldırırdı ki, deniz manzarasından filan vazgeçip yüzde iki faizli konut kredisi için sıraya girdi-

ler. Yağmur suyu artık onların işine yaramıyordu. Dertler, işsizlik, susuzluğu izleyen kasırgalar, sivrisinekleri bile pes ettirecek kadar kuruyan, çatlayan bataklıklar... ben bütün bunları yaşamın gereği sayıyordum. Sonra hükümetin yaptırdığı evler yükseldi; mahalleye Oceanside adını verdiler – ki, okyanus kıyısı filan değildi. Müteahhitler evleri Vietnam gazilerine, emekli beyazlara satmaya başladı, ama Oceanside, işten atılıp yiyecek karnelelerine fırlatılanların hedefi haline gelince, kiliseler ve hayırseverler kolları sıvadı. Yardım kuruluşları kimilerine destek oldu; sonunda da kenti yenileme projesi kasabaya ulaştı. O zaman, her yerde bir sürü iş olanağı doğdu. Şimdi burası ofislere, otuz beş kilometre kuzeydeki hastane laboratuvarlarına seğırtip duran insanlarla dolu. O ucuz, güzel evleriyle alışveriş merkezleri ve sinema kompleksleri arasında mekik dokurken öyle mutlular ki, zihinlerinde bırakın polis-kafalıları, tek bir endişe bulutu bile yok. Polis-kafalıları benim de epeydir düşündüğüm yoktu, ta ki aklıma Cosey kadınları düşüp de, sonunda birbirlerini öldürdüler mi acaba, diye merak edinceye kadar. O evde ölüp gitseler, benden başka kimse- nin haberi olmaz – ya bir tanesi, onu zehirleyen ötekinin boğazını kestikten sonra, elinde bıçak, basamaklara yığılmış kusuyorsa? Ya da biri, ötekine ateş ettikten sonra felç geçirip kıpırdayamaz hale gelmiş, üstelik buzdolabının hemen dibinde açlıktan ölmüşse? Onları günlerce bulamazlar. Sandler'in oğlan haftalığını almak üzere o eve uğrayıncaya kadar. Belki de bir süre televizyonun karşısından kalksam, bir gidip baksam iyi olacak.

Bir tanesini arada bir, o eski, paslanmış Oldsmobile'i sürerken görüyorum – ya bankaya giderken ya da, kırk yılda bir Salisbury bifteği almak için buraya geldiğinde. Bunun dışında, o evden dışarıya yıllardır çıkmıyorlar. Yıllar önce, bir tanesi, elinde Wal-Mart'ın naylon torbasıyla geri döndüğünden beri; omuzlarının duruşundan, kırbaçlandığını anlayabiliyordunuz. Ayrılırken götürdü-

ğü beyaz Samsonite bavul görünürlerde yoktu. Ötekinin kapıyı bunun yüzüne çarpacağını sandım, ama yapmadı. Bence her ikisi de farkında: Tencere yuvarlanmış kapığını bulmuş. Bu iki acımasız, soğuk ve kibirli kadın, sevilmeyen insanların çektiği o bildik ilgiyi çekiyorlar. Bay Cosey'den kalma evde kraliçeler gibi yaşıyorlar, ama bir süredir, bir don uzunluğunda eteği olan ama donu olmayan kızın gelip yanlarına yerleşmesinden bu yana endişeliyim; beni burada unuttular, dımdızlak bıraktılar mı yoksa? Dilimde bir tek, çiğneyip durduğum şu eski halk masalıyla? Biliyorum, palavra: Fattan kadınları korkutmak, haylaz çocukları sindirmek için uydurulmuş bir başka öcü masalı işte. Ama elimdeki tek şey de, o. Öte yandan, başka bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Daha iyi bir şeye. Arsız kadınların iyi bir erkeği nasıl tepetakla edebileceğini anlatan bir öyküye, örneğin. İşte onu mırıldanabilirim.

1993 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

TONI MORRISON

AŞK

ROMAN

1993'te Nobel Edebiyat Ödülü'ne değer görülen **Toni Morrison**, hemen tüm yapıtlarında, Amerikalı Siyahların zorlu yaşamlarını, âdil olmayan bir toplumdaki kimlik sorunlarını şiirli bir dille anlatır. Türk okurunun daha önce *Katran Bebek*, *Sula* ve

Sevilen adlı yapıtlarıyla tanıdığı Morrison'ın fantastik anlatımı ve şiirsel üslubu, son romanı *Aşk*'a da büyük bir güç ve zengin bir doku kazandırıyor. Morrison, bu yeni romanında, Amerikalı Siyah bir ailenin üç kuşak boyunca yaşadıklarını anlatırken, burulmuş bir yaşamın düşsel bir aşka, umarsız bir tutkuya, kör bir hırsa dönüşmesini dile getiriyor. Roman, *William Cosey*'in yaşamındaki iki kadınla ilişkilerinde odaklanıyor. Cosey'in torunu *Christine*, karısı *Heed*'in çocukluk arkadaşı ve ikisi de aynı yaşta. Toni Morrison, bir kez daha, ABD'deki Siyah edebiyatının alışılmış kalıplarını kırıyor, değişen toplumsal ilişkilere yepyeni bir bakış getiriyor.

KAPAK RESMİ: UWE OMMER

ISBN 975-07-0533-5

9 789750 705335
<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR